

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Venise, Segno della Fontana, 1567](#)[Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre IX](#)[Item Mythologia, Venise, 1567 - IX, 19 : De Nemese](#)

Mythologia, Venise, 1567 - IX, 19 : De Nemese

Auteurs : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Venise, 1567 - X \[136\] : De Nemese](#)

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre IX

[Mythologia, Francfort, 1581 - IX, 19 : De Nemese](#)

est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre IX

[Mythologie, Lyon, 1612 - IX, 19 : De Nemese](#)

est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre IX

[Mythologie, Paris, 1627 - IX, 20 : De Nemese](#)

est une transformation de ce document

[Afficher la visualisation des relations de la notice.](#)

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Document : "Mythologia, Venise, 1567 - IX, 19 : De Nemese".

Auteur(s) de la notice : Équipe Mythologia.

Éditeur : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle).

Consulté le 07/05/2024 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/956>

Présentation du document

PublicationVenise, Comin da Trino, 1567

ExemplaireMunich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ) ,
Res/4 Ant. 50
Formatin-4
langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination287v°-288v°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques et historiques[Némésis](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière
modification le 28/04/2023

Mythologia

Mineræ consilio fortunæ iniquitatem esse superandam; aut si minus illud fecerimus, nos ab illa superari oportere. Nam quid agitur in superiore enigmate? an non de humana imbecillitate, cum nihil nascatur homine debilius aut calamitosius? atque de Sphinge satis, nunc de Nemese dicamus.

De Nemese,

Cap. XIX.

- 10** **V**T autem non solum in aduersis prudentia opus esse, sed etiam in felicibus successibus animi moderatione demonstrarent antiqui, Nemese, Noctis & Oceani filiam ut ait Paulin Achalcis introduxerunt. Memoriz prodidit Apollodorus libro tertio Biblyothece Iouem aliquando Nemese desiderio exarsisse, quæ, cum eius concubitu vitaret, se in anserem dicitur mutasse: Iupiter vero in cygnum versus sic illam compressit, quæ cum ouum postea peperisset, illud opillioni obvio dedit ut Leda seruandum deferret. Id cum in arca seruauisset Leda, dicitur Helena ex illo fuisse nata, quam Leda tanquam ex se genitam educavit; quæ cum adoleuisset, omnesq; reliquas mulieres forma corporis & oris elegantia antecelleret, hos procos & petitores habuit, ubi ad nubilem ætatem peruenisset; Antilochum, Agapenorem, Amphilocho duos alterum Amphiarai, alterum Cteaci filium. Aiacem Oilei, Ascalaphum, alterum Aiacem Telamonis. Diomedem, Eurypylum, Elephenorem, Eumelum, Menelaum, Megetem, Mnestheum, Ialmenum, Leonteum, Machaonem, Polyxenum, Peneleum, Podalirium, Philoctetem, Protefilaum, Patroclum, Sibelenum, Vlystem, Thapsum, Schedium, Polypatem, Teucrum. Inter quos ne nasceretur dissensio ob Helenam, si vni horum coniugi addiceretur, omnes iurare iussi sunt se illum defensurum ab iniuriis ceterorum cuiusq; illa obueneret; propter quam etiã raptam exortum est bellum Troianum. Fuit igitur Nemesis Noctis filia Adrastra etiam vocata, sed non ab Adrastra nutrice Iouis dicta, neque ab Adrasto illo profligato qui solus omni exercitu in bello Thebano amisso, eusterit: pro qua victoria Thebani Nemeseos Adrastræ sacellum erexerunt. Neq; ab Adrasto antiquo illo Rege, qui primus eius templum condidit, ut ait Antimachus poeta in his versibus;

*Ἦν δὲ καὶ ἡ Νέμεσις παῖς τοῦ Διὸς, ἣ τὰς ἀνέρας
καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐδίωκε, βασιλεὺς δὲ αὐτῇ ἱερὸν ἔθηκεν.
Ἀδράστῃ τε τῇ αὐτῇ πατρὶς ἵστο ἀνέστη.*

Ἦν καὶ ἡ Νέμεσις, καὶ Ἀδράστῃ καὶ καλῆται.

Est Dea, quam Nemeseim dicunt; Dea magna, potensq;

Quæ bona coelestium concessu cuncta Deorum

Possidet, huic primus sacratam condidit aram

Fluminis Aesapi gelidas Adrastra ad vndas.

- 40** Quam etiam opinionem habuit Callisthenes, sed multo melius *ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης*, huc a fuga dicitur, cum litera priuante & impediante illam astringem, cum nemo malus vindictam Dei possit effugere. Hæc Deam alatam sicuti Victoriæ & Cupidinem slexerunt, cuius Phidiaca statua fuit apud Athenienses, ut ait Sceptius Demetrius, cuius in capite erat corona in ceruos incisa, cum victoriæ sigillis, quæ leua fraxinum gestabat, ac dextra phialam cum Aethiopicis cæclatis. Atque tot breuiter dicta sint de Nemese. Nunc quid per hæc significant antiqui explicemus. Cū vellent demonstrare sapientes nihil vel

optimo

Mythologia

tenest, ac seruet. Cum vero plures Nemeses colerent Smyrnæi, plures rationes puniendorum impudicorum hominum diuinitus mitti significatur, pro varietate peccatorum & arrogantis cuiusq. Atq; de Nemese satis, nunc de Momo iam dicamus.

De Momo.

Cap. XX.

- 10** **M**omus diligentissimus & perspicacissimus operum omnium contemptor ac reprehensor, & ipse Noctis filius, at Somno patre natus fuisse dicitur, ut tradidit Hesiodus in Theogonia. Fabulati sunt hunc Deum nihil quidem ipsum facere solitum, at exterorum Deorum & hominum opera reprehendere: quippe cum iudex etiam inter Deos Neptunum, Vulcanum, Minervamq; de artificio contendentes delectus, omnium opera reprehenderit. Nam cum Neptunus taurum effinxisset, Minerva extruxisset domum, Vulcanus hominem formasset, nihil non reprehensione dignum inuenit. Cum ad arbitrium enim eius certaminis ventum esset, ille iudex singulorum opus diligentissime inspicit; atque ut ait Lucianus in Nigrino; *ὁ δὲ θεὸς τῆς αἰτίας τῶν τῶν πρὸς αὐτὸν ἐργῶν*, Deum scilicet tauri opificem carpebat, quia cornua ante oculos non proposuisset. vel naturam etiam ipsam accusabat Momo ille Aesopicus, ut ait Aristoteles libro tertio de partibus animalium, quia potius capiti quam harmis cornua taurorum collocaisset: nam si addita fuissent harmis cum totum corpus in vulnera incubuisset, videbantur tauri multo maiori vi percussuri. At in Dialogo de Heresibus testatur idem Lucianus hominem Vulcani fuisse reprehensum, quia pratermissum fuisset illud, quod maxime omnium erat necessarium; qd artifex scilicet non prouidisset quod doli clam in clausis pectoribus pullularent. Nam multo laudabilius opus futurum videbatur si fenestratum pedus fuisset, ut sciri posset quid in animo quisq; strueret, & num mentiretur, an verum diceret. Domum Mineræ reprehendit, ut ait Polycharmus lib. 2. rerum Lyciarum, quia non erat facta trufarilis, quæq; posset facile circumagi, si forte malum haberet vicinum. Atq; omnis Momi autoritas deniq; & licentia fuit in operibus, laboribusq; alienis reprehendendis. Nam idcirco *ὁ θεὸς τῆς αἰτίας* Stygius Momo scilicet vocatus est in Epigrammate quodam: quia omnibus & Diis & mortalibus esset odio. Per hæc significare voluerunt antiqui, ut fabulosi figmenti sententiam explicem, nihil esse humanum, nullum neq; bonum neq; malum facinus, quod omnino reprehensione maledicorum & inuidorum carere possit, cum neq; Deus quidem, qui ipse est naturæ fundamentum, optimus ac sapientissimus obtricatoribus carere potuerit. Per hæc igitur significabant aut maledicorum, & uisiosorum nullam omnino viro bono habendam esse rationem, aut nihil gloriosum vel honorificum esse aggrediendum. Nam cum illum miserimum omnium esse iudicem, qui potius ad vulgi, & imperitæ multitudinis opinionem, quam ad veram probitatis, & integritatis rationem se accommodare studeat, iamdiu omnem vulgi loquacitatem & imprudentiam contemnendam esse decreui. Semper enim præclari, & sapientis hominis esse iudicium stultorum & improbissimorum calumnias magno animo posse parafacere.

NATALIS